

Sygn. akt VI Ka 1427/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko (spr.)

Sędziowie: SSO Beata Tymoszów

SSO Marek Wojnar

protokolant - sekr. sądowy Renata Roman

przy udziale prokuratora - Anny Radyno-Idzik

po rozpoznaniu w dniu 3 września 2014 r.

sprawy A. K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 16 września 2013 r. sygn. akt II K 15/13

uchyla zaskarżony wyrok i uznając, iż czyn A. K. polegał na tym, że w dniu 20 sierpnia 2012r. w miejscowości Z. ul. (...), województwo (...) wbrew obowiązkowi zachowania trzeźwości, znajdując się w stanie nietrzeźwości I. wynik 0,47 mg/l (0,99 promila), II wynik 0,44 mg/l (0,93 promila) alkoholu w wydychanym powietrzu wykonywał czynność zawodową polegającą na prowadzeniu prac budowlanych pojazdem mechanicznym w postaci koparko-ładowarki, to jest wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 70 § 2 kw i na podstawie art. 45 § 1 kw w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpsw umarza postępowanie wobec A. K.; kosztami sądowymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. VI Ka 1427/13

UZASADNIENIE

A. K. został oskarżony o to, że w dniu 20 sierpnia 2012 roku w miejscowości Z. ul. (...) województwo (...) będąc w stanie nietrzeźwości, wynik badania I- 0,47 mg/l/0,99 promila/, II - 0,44 mg/l /0,93 promila/ alkoholu w wydychanym powietrzu kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym w postaci koparko-ładowarki, to jest o czyn z art. 178 a § 1 k.k.

Po rozpoznaniu sprawy sygn. II K 15/13 Sąd Rejonowy w Legionowie wyrokiem z dnia 16 września 2013r. oskarżonego A. K. uznał za winnego tego, że w dniu 20 sierpnia 2012 roku w miejscowości Z. ul. (...) województwo (...) będąc w stanie nietrzeźwości wynik badania I -0,47 mg/l / 0,99 promila/, II - 0,44 mg/l /0,93 promila/ alkoholu w wydychanym powietrzu miał zamiar kierować w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym w postaci koparko-ładowarki, to jest czynu z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 178 a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 178 a § 1 k.k. skazał go na karę 150 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w

ruchu lądowym na okres 1 roku. Na podstawie art. 43 § 3 k.k. zobowiązał oskarżonego do zwrotu dokumentu prawa jazdy do właściwego Wydziału Komunikacji i zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych w całości.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego. Na podstawie art. 427 §2 k.p.k. i art. 438 pkt 1 i 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 178 a § 1 k.k. wynikającą z uznania, iż do istnienia odpowiedzialności karnej za usiłowanie popełnienia czynu zabronionego wystarczy sam zamiar popełnienia takiego czynu, a tym samym, iż przepis ten ma zastosowanie do oskarżonego, który będąc w stanie nietrzeźwości miał- w bliżej nieokreślonej przyszłości- zamiar kierować pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, przez przyjęcie, iż oskarżony, po zakończonej pracy przy wykonywaniu wykopu miał zamiar zjechać koparko- ładowarką na parking, mimo braku dowodów świadczących o takim zamiarze oskarżonego.

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację obrońcy należało uwzględnić. Wszystkie zarzuty skarżącego okazały się słuszne. Nie skutkują one jednak uniewinnieniem A. K. bowiem nie wychodząc poza granice oskarżenia należało przypisać mu popełnienie wykroczenia z art. 70 § 2 k.w. Sąd I instancji stwierdził, że w świetle całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego nie udało się jednoznacznie ustalić, czy w dacie czynu A. K., w stanie nietrzeźwości, jeździł koparko- ładowarką po placu budowy. Natomiast zebrane w sprawie dowody wskazują jednoznacznie, że w stanie nietrzeźwości pracował jako operator koparko- ładowarki. W tym czasie silnik pozostawał włączony lecz pojazd został unieruchomiony i podparty hydraulicznymi stabilizatorami. W świetle zeznań świadków M. P. i P. P. sąd meriti przyjął, że oskarżony wsiadając w stanie nietrzeźwości do koparko- ładowarki musiał przewidywać, że będzie jeździł tym pojazdem. Po zakończonej pracy najpóźniej około godziny 17, musiał nią zjechać z placu budowy na pobliski parking. Sąd I instancji uznał, że tylko A. K. mógł jeździć tą koparką bowiem nie zdarzało się aby sprzęt pozostawał na placu budowy. Ponadto A. K. nie zwrócił się do innych pracowników o zastępstwo lub o odprowadzenie sprzętu na miejsce postoju. Sąd I instancji zmienił kwalifikację prawną czynu i przypisał A. K. popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 178 a § 1 k.k. Zmieniając kwalifikację prawną czynu powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1960 r. VI Ko 64/60, z której wynika, że „samo zajęcie przez nietrzeźwego kierowcę miejsca za kierownicą i uruchomienie motoru z zamiarem prowadzenia pojazdu rozważyć należy w ramach usiłowania”. Sąd odwoławczy podziela ten pogląd. Treść uchwały Sądu Najwyższego odwołuje się do pojęcia usiłowania popełnienia przestępstwa. Z art. 13 § 1 k.k. wynika, że odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje. W realiach niniejszej sprawy A. K. przystąpił do wykonania wykopu na placu budowy pomimo, że znajdował się w stanie nietrzeźwości. Był to etap pośredni, który oddzielał ewentualne późniejsze przejechanie pojazdem na parking. W tej sytuacji obrońca słusznie zarzuca naruszenie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 178 a § 1 k.k. bowiem oskarżony nie wykonywał czynności zmierzającej bezpośrednio do dokonania przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k. Tezie sądu I instancji, że A. K. zamierzał zjechać koparko- ładowarką, po wykonaniu pracy na parking i tym samym prowadziłby w stanie nietrzeźwości pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, można przeciwstawić równorzędną tezę, że pozostawiłby sprzęt na placu budowy, godząc się na naruszenie przepisów porządkowych lub kierownik robót widząc jego stan nietrzeźwości, zapewniłby odpowiednie zastępstwo. A. K. niewątpliwie naruszył obowiązek zachowania trzeźwości wynikający z Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 28 maja 1996r. w sprawie rodzaju prac wymagających szczególnej sprawności psychomotorycznej / Dz. U. nr 62, poz. 287/ wydanego na podstawie art. 210 § 6 Kodeksu pracy. Z powyższego rozporządzenia wynika, że obowiązek zachowania trzeźwości dotyczy pracy operatora samojezdnych ciężkich maszyn budowlanych. A. K. w stanie nietrzeźwości podjął się wykonania wykopu na budowie uszkadzając rurę doprowadzającą gaz ziemny do mieszkań. Należy wskazać, że początkowo toczyło się postępowanie przygotowawcze przeciwko niemu o czyn z art. 165 §2 k.k. i z art. 288 § 1 k.k.

które zakończyło się w dniu 18 grudnia 2012r. umorzeniem postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. Biegły z zakresu pożarnictwa stwierdził bowiem, że uszkodzenie przewodu doprowadzającego gaz ziemny na teren osiedla mieszkaniowego, nie stanowiło zagrożenia dla życia i zdrowia wielu osób oraz mienia w wielkich rozmiarach. Ponadto ustalono, że do tego uszkodzenia doszło w sposób nieumyślny. Wobec powyższego sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 45 § 1 kw i art. 5 § 1 pkt 4 kpsw umorzył postępowanie wobec A. K. o czyn z art. 70 § 2 kw gdyż upłynął już dwuletni okres karalności wykroczeń. Rozstrzygnięcie o kosztach znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 118 §2 kpsw.

Mając powyższe na uwadze sąd odwoławczy orzekł jak w wyroku.